

K 7/M 45

120000869069

СТОЛИЦА
НА КУЛТУРАТА
2019

Министерство
на културата
Община Русе

Член на
Европейската
асоциация
на фестивалите

Member of
the European
Festivals
Association

52.
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
17 - 31.03.2012
РУСЕ
БЪЛГАРИЯ

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

52.
INTERNATIONAL
FESTIVAL
17 - 31.03.2012
RUSE
BULGARIA

Ministry of Culture
Ruse Municipality

RUSE -
CANDIDATE
FOR EUROPEAN
CAPITAL
OF CULTURE
2019

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

52. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

Член на Европейската асоциация на фестивалите

Русе, 17 – 31 март 2012

Русе – кандигат

за Европейска столица на културата 2019

Барок & Free

АНТОНИ ДОНЧЕВ пиано
ВАЛЕНТИН ГЕРОВ виола

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000869069

21.03 сряда, 19 ч.

Доходно звание

зала *Европа*

478 192

 ОББ
A Member of NBG Group

 Ивестбанк | АД

 Montupet

ПРОГРАМА

Хенри Пърсел
(1659–1695)

**Сюита за Виола да гамба
и басо континуо**

Ayre

Country Dance

Saraband

Hornpipe

Ayre

Allemand

Импровизация

Марен Маре
(1656–1728)

Фантазия за Виола да гамба и клавесин

Импровизация

Георг Филип Телеман

(1681–1767)

**Соната за виола да гамба
и басо континуо в ми минор**

Cantabile

Allegro

Recitativo

Arioso Vivace

Импровизация

Иржи Антонин Бенга

(1722–1795)

Граве за виола да гамба и клавесин

Импровизация

Бенедето Марчело

(1686–1739)

Соната за виола да гамба и арфа

Andante

Allegro

Grave

Allegro

Днес на почит е изкуството на Интерпретатора – на тълкувателя, на повтарящия, на Аарон, който превежда суровата мисъл на твореца на сладкия и успокояващ език на този, който слуша.

А е било друго – на почит е било изкуството на Импровизатора – този, който преработва Времето в звуци, структури, слова, значения. Този, при когото Времето на сътворяване и Времето на изпълнение/интерпретация съвпадат, Човекът на Миза...

И още едно съвпадение – на композитор и изпълнител. Чак 19. век, с господстващата идея за Специалиста, разкъса тази връзка и получи две леко самотни фигури: композитор и изпълнител – но фигури, които непрестанно се стремят пак към началното единство, към *двуликото* единство. *Веднъж живях – и повече не искам аз*, възкликва Фридрих Хьолдерлин, този велик Поет, който импровизира живота си като едно дълго изричано стихотворение. *Веднъж живях* – ето съблжимостта и проклятието на импровизиращия човек. Композиторите, поетите са в основата си рапсоди... колко страшно губим, че не можем да чуем импровизиращите Бах, Моцарт, Бетовен, Лист. Прелюдиращият Стравински, който казва, че играта на пръстите призовава музиката, тихо вслушващият се в *тихостта* на отлитащите звуци Веберн... Фрескобалди, довеждал до екстаз хилядната публика в Рим със своите токати и фантазии. Музиката, която – простете баналността – се ражда из вълните на въображението. И не се ражда втори път, а и не трябва.

Играта на ума и пръстите, която те прави свободен, безтежестен, витаещ, трансцендентен. Но това – пак Хьолдерлин – *най-невинно от всички занимания* е същевременно и една *полуусещана опасност* (това пък е от нашия Георги Рупчев). Икар опасно импровизира по копнежа да летиш. Огромната импровизация, наречена Вавилонска кула, още сее разделящите ни отломъци като вид парешо предупреждение.

Изкуството на Барока е също в основата си кристализирала импровизация – вижте фантастич-

ните скулптури на Бернини с техния уловен във
Върховния миг – и затова безконечен – екстаз. Или
пъпкуващите един от друг орнаменти, които са и
субстанция, и украса... на тънкото острие между
кича и възвишеното. Или музициращите композитори,
които в един и същи миг спазват и променят правила
и забрани, импровизирайки върху грегориански псал-
ми, които разцъфтяват сякаш пищни барокови рози.
Импровизации по мадригали, чиито фантастично
заплетени гласове се нареждат върху строгостта
на остинатните басы. Да импровизираш – това е да
смесваш иронично, да виждаш и чуваш субстрата,
основата на всичко.

Да извлечеш свободата от едно *граматично*,
гърчещо се, жестикулиращо (Х. А. Маравал) Нещо,
което ни въздига и плаши едновременно.

Това ни предстои сега, тази вечер – да се прене-
сем в света на Барока. Нарочно не казвам Времето...
В свят на мечтания, копнежи, страсти, конфликти,
благородство, благоговение...

С името на **Антони Дончев** са свързани почти
всички престижни изяви на българския джаз през
последните 20 години. Неговата звезда изгрява като
съосновател на реномираната формация *Акустична*
версия, която още с първата си поява на европейс-
кия подиум печели Голямата награда на конкурса в
Hoeilaart – Белгия през 1985.

Година по-късно в Лехеркузен – Германия, *Акустич-*
на версия е удостоена с най-престижната награда
на европейския джаз – международното жури, водено
от Йоахим-Ернст Берендт и Павел Бродовски,
присъжда Голямата награда на Европейската джаз
федерация на Антони Дончев и Христо Йоцов и ги
обявява за *Young European Jazz Artists '86*. Следва
изключително плодотворен период, в който Антони
Дончев заедно с *Акустична версия* жъне успехи по
световните сцени и реномирани джаз фестивали:
Ost-West в Нюрнберг, *Jazz Jamboree* във Варшава,
Jazz Jatra в Бомбай, Загреб, Хановер, Прага, Ръормонд,
Москва, Истанбул, Тбилиси, Солун и др.

Успоредно с дейността си с *Акустична версия* Антони Дончев осъществява проекти с различни световноизвестни музиканти (К. Уилър, Т. Станко, Т. Смит, В. Тарасов, П. Висняускас, А. Скофийлд, Р. Винтершалген, П. Олби, Л. Даниелсон, Г. Мор, Биг-Бенда на Северогерманското радио и др.), гастролира като соло пианист, представя премиери на концерти за пиано, създадени специално за него и записани съвместно със Симфоничния оркестър на БНР. Композира филмова и театрална музика. Издал е компактдискове за *BMG, Балкантон, Sony Music, Polysound, Kuker Music* и др. През последните години работи много успешно с театралния режисьор Теди Москов, чиито постановки на *Лебедова песен* в Дюселдорф (1995), *Макбю* в Бремен (1996), *Дом №13, Синьо в синьо* и *Сирано* в театър *Талия* в Хамбург (1997-2003) са приети със суперлативи от германската критика. Носител е на награди за театрална музика (1986, 1988), филмова музика (1996, 1997, 2007), както и на наградата *Кристална лира* на Съюза на музикалните дейци в България (2001).

А. Дончев е участвал във фестивали и е изнасял концерти в Австрия, Белгия, България, Великобритания, Германия, Грузия, Гърция, Дания, Индия, Италия, Ирландия, Израел, Кипър, Литва, Македония, Норвегия, Обединени арабски емирства, Полша, Румъния, Русия, Сирия, Словакия, Сърбия, Турция, Унгария, Финландия, Франция, Холандия, Хърватска, Чехия, Швейцария, Швеция, Корея.

Дълъг е списъкът на авторската му музика за театър, игрални и телевизионни филми не само в България, а и в чужбина, сред които отличени с награди са: *Бягащи кучета* – 1988 (Награда за дебют), *Любовното лято на един лъохман* – 1990 (Голямата награда на Международния филмов фестивал в Торино, Специалната награда на журито на фестивалите в Монтевидео и Варна), *Приятелите на Емилия* – 1996 (Наградата на *Fiprese* – Солун и Специалната награда на журито във Варна).

Сред най-известните му записи са тези с Джаз квартет *Фокус, Акустична версия, Й. Ибрахимова, А.*

Вапиров, В. Тарасов, В. Волков, както и реализираните записи на Концерт за пиано и струнни от Б. Елиезер и Концерт за импровизиращо пиано и оркестър от Л. Денев – и двата посветени на А. Дончев.

Валентин Геров – роден през 1959 в София, завършва СМУ *Любомир Пипков* (1979) в класа на Г. Рочев и НМА *Проф. П. Владигеров* (1985) в класа на проф. Чиликов и класа по камерна музика на проф. Димов. Лауреат е на конкурсите: *Стефан Сугарев* (1983) и *Светослав Обретенов* (1984).

От 1984 до 1992 е член на Софийската филхармония, с която осъществява турнета в САЩ, Европа, Азия, а от 1986 до 1990 е в състава на Фестивалния симфоничен оркестър под диригентството на Емил Чакъров.

Специализира в Музикалната академия в Щутгарт при световноизвестния квартет *Мелос* (1991-1992). През 1993 е първи виолист на *Нов симфоничен оркестър* с диригент Е. Салмиери.

Занимава се активно с камерна музика. От 1993 до сега е член на квартет *Димов*, понастоящем квартет *София*. Като член на различни камерни формации реализира редица премиери на нова българска музика от Лазар Николов, Ценко Минкин, Боян Воденичаров, Михаил Големинов, Велислав Заимов, Михаил Пеков.

В. Геров работи интензивно и в областта на джаза (с музиканти като Румен Тосков, Росен Захариев, Георги Дончев и др.) и съвременната театрална музика. Оформител е на театрални и балетни представления, сред които *Тъжният принц*, *Змейче розово* (продукции на БНТ), *Банята: личното пространство*, *Линч – желание за близост* и *Лечителят на скръбта* на балет *Арабеск*.

Соло Виолист е на *Български симфоничен оркестър*, с който реализира записи за редица известни чужди филмови продукции.

Канен е често като соло виолист в Софийската филхармония и Симфоничния оркестър на БНР.

Има издадени компактдискове с *Траурна музика* на П. Хиндемит, Осми, Десети и Единадесети струнни квартети на Д. Шостакович (запис с Радиоквартета от 1993), *Отражения* (2000).

Носител е на наградата *Кристална лира* със квартет *София* (2004).

Програмата подготви
Драгомир Йосифов

